

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 83/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť T. Š., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. J. Z., B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti, aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 405/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. Š. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. februára 2006 doručená sťažnosť T. Š., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. Z., B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti, aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 405/04.

Sťažovateľka uviedla, že na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) podala proti odporcovi žalobu o náhradu škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu. Okresný súd rozsudkom zo 7. apríla 2004 jej návrh zamietol. Proti rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd. Sťažovateľka uviedla, že 31. mája 2005 jej krajský súd oznámil, že pojednávanie v rámci odvolacieho konania vedeného na tamom súde pod sp. zn. 4 Co 405/04 sa neuskutoční v pôvodnom termíne 22. júna 2005, ale 29. júna 2005. Podľa vyjadrenia sťažovateľky jej krajský súd neoznámil dôvod odročenia pojednávania. Vzhľadom na to, že sťažovateľka v tom čase trpela zdravotnými ťažkosťami, obvodná lekárka jej vystavila potvrdenie svedčiacie o tom, že sťažovateľka sa na odročený termín pojednávania (29. júna 2005) nemôže zo zdravotných dôvodov dostaviť. Sťažovateľka uviedla, že toto potvrdenie a zároveň žiadosť o odročenie pojednávania doručila krajskému súdu 27. júna 2005.

Napriek uvedeným skutočnostiam bol sťažovateľke 24. augusta 2005 doručený rozsudok krajského súdu č. k. 4 Co 405/04-44 z 29. júna 2005. Sťažovateľka namietala, že krajský súd rozhodol v jej neprítomnosti, a to aj napriek tomu, že pred určeným termínom pojednávania doručila krajskému súdu lekárske potvrdenie svedčiacie o jej nemožnosti sa na dané pojednávanie dostaviť. Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd odôvodnil konanie v jej neprítomnosti tým, že *„nešlo o dôležitý dôvod, pre ktorý by mohol konanie odročiť“*. Podľa vyjadrenia sťažovateľky sa krajský súd riadil obsahom telefonického hovoru so sťažovateľkinou lekárkou, ktorá uviedla, že sťažovateľka nie je *„ležiacim pacientom“*, z čoho podľa vyjadrenia sťažovateľky krajský súd vyvodil záver, že sťažovateľka sa mohla pojednávania zúčastniť. Sťažovateľka sa domnieva, že zo strany krajského súdu šlo o účelovú dezinterpretáciu skutočností a že krajský súd nemal dôvod podozrievať ju zo zámernej neúčasti na pojednávaní, pretože o odročenie pojednávania požiadala prvýkrát.

Keďže sťažovateľka bola toho názoru, že krajský súd porušil jej základné právo, obsahom ktorého je byť prítomný na pojednávaní vo svojej veci a vyjadriť sa ku všetkým

vykonávaným dôkazom, prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) však uznesením sp. zn. 3 Cdo 220/2005 zo 7. decembra 2005 dovolanie sťažovateľky odmietol s odôvodnením, že jej zdravotný stav nebol dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania a ani jej nebola odňatá možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľka namietala aj skutočnosť, že krajský súd nepristupoval rovnako k obom účastníkom konania a že okolnosti, za akých krajský súd konal a vyhlasoval rozsudok pri neúčasti oboch strán, „*vyvolávajú pochybnosť o nestrannosti súdu*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd jej sťažnosti vyhovel a nálezom vyslovil:

„1. Krajský súd Bratislava v konaní pod sp. zn. 4 Co 405/04-44 porušil základné právo T. Š. na prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobodách,

2. T. Š. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 20 000 Sk (dvadsaťtisíc korún slovenských), ktoré je povinný Krajský súd Bratislava vyplatiť sťažovateľke do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu,

3. Krajský súd Bratislava je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia podľa § 11 ods. 2 V MS SR č. 655/2004 za 3 právne úkony v sume 8 190 Sk (osemtisícstodeväťdesiat korún) na účet právneho zástupcu (...).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde a či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal z toho, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov ustanovených v zákone.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti, aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 405/04.

Z obsahu sťažnosti, ako aj jej príloh ústavný súd zistil, že o sťažovateľkinom odvolaní proti rozsudku okresného súdu č. k. 9 C 57/03-25 zo 7. apríla 2004 rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co 405/04-44 z 29. júna 2005 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Krajský súd rozhodol aj napriek sťažovateľkinej neprítomnosti, hoci 27. júna 2005 sťažovateľka oznámila krajskému súdu, že v určený deň sa zo zdravotných dôvodov nemôže pojednávania zúčastniť, a preto žiadala o odročenie pojednávania.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie jej základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04).

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka účinný právny prostriedok ochrany svojich práv mala a tento aj využila.

Sťažovateľka sa obrátila na najvyšší súd, ktorý vo veci konal a rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cdo 220/2005 zo 7. decembra 2005.

V rámci dovolacieho konania najvyšší súd preskúmal námietku sťažovateľky totožnú s námietkou, ktorá je predmetom sťažnosti podanej ústavnému súdu, a o tejto aj rozhodol.

Na základe vyššie uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2006